

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Louisa Heaton

Szerelmem az utódom

Maggie Kingsley

Egy régi nyár

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louisa Heaton, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A SZÍVHANG 688. eredeti címe: *Saving the Single Dad Doctor*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Szívhang 689. eredeti címe: *A Baby for Eve*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 688–689. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-524-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Louisa Heaton

Szerelmem az utódom

1. FEJEZET

– Szóval tényleg elmész?

Dr. Bethan Monroe-nak rá sem kellett néznie a nagymamájára, hogy tudja, csalódott. Hallotta a hangjából. De hát mit tehetett volna?

– Muszáj, *nanna*.

– Nem, nem muszáj. Hozzá nem. Egy *Brodie*-hoz!

Bethan hangosan felsóhajtott. Nevetséges ez a harag, amit nagymamája a Brodie család ellen táplál. Miközben valójában csak egy bizonyos Brodie-ra gondol. Szerencsére az a Brodie, akivel Bethannek ma találkozója van, nem Mhairi ősellensége, hanem az unokája.

– Dehogynem! – Akonyhaasztalhoz ment, felkapta a kupacnyi fizetési felszólítást, és meglepette őket. – Mert ha nem teszem, elveszíted a házat. A múlt héten már egy napra kikapcsolták a telefont. – A keserősége elszállt, amint rájött, mennyire kényelmetlenül érzi magát a nagymamája. – Grace már iskolás, visszamehetek dolgozni.

Mennyire hiányzott már neki a munka! A gyógyítás volt a hivatása. Bár élvezte az otthonlétet, míg a lánya kicsi volt, már vágyott vissza a rendelőbe.

– Biztos van másik állás, amire jelentkezhetsz. Glencoe-ban vagy Fort Williamben.

Az lehet, de most már itt éltek Gillochban, és Bethan nem akart mindennap órákat ingázni.

Korábban Cornwallban élt, de ez már a múlté. Három évvel Ashley halála után visszatért a szülőhelyére, és jól érezte itt magát. Újra otthon volt.

– Ez a munka itt a faluban isteni ajándék. Bármikor beugorhatok hozzád, amikor csak akarok.

Mint mindig, most is büntudatot érzett, amikor arra a pillanatra gondolt, amikor a férje, Ashley meghalt. Hetekig ült az ágya mellett, fogta a kezét, vagy olvasott neki. Egy percig sem hagyta magára – egészen addig, amíg egy nap vészhelyzethez nem hívták. Kisiklott egy vonat, minden segítő kézre szükség volt. És Ashley éppen azokban az órákban halt meg – egyedül. Bethan nehezen tudta ezt megbocsátani magának.

– Minden rendben lesz, *nanna*.

Mhairi leereszkedett az asztal melletti székre, és a vállára húzta a gyapjúsálat.

– Neked több önbizalmaid van, mint nekem. Amin át kellett mennem Angus Brodie miatt...

– Tudom.

– Tönkretette az életemet. Nem akarom végignézni, ahogy egy másik Brodie tönkreteszi a tiédet.

– Lehet, hogy meg sem kapom az állást.

Bár remélte, hogy igen. Nem élhetnek örökké Ashley életbiztosításából.

Bethan megpuszilta a nagyanyja arcát, és leült mellé a konyhaasztalhoz.

– Erős vagyok, elbírok bármelyik Brodie-val, aki megpróbálna bajt okozni nekem.

– Még egy nagyon jóképű Brodie-val is? Angus unokája... Néha szoktam vele találkozni. És látom, hogy néznek rá a fiatal nők. Szinte felfalják a tekintetükkel!

– A jóképű Brodie-kal is elbírok. – Bethan megszorította nagyanyja kezét.

Mhairi elmosolyodott.

– Gondolom, nem tudlak rábeszélni, hogy menj el inkább pásztorlányrak?

Bethan úgy tett, mintha komolyan elgondolkodna a dolgon.

– Nem biztos, hogy nekem való a mezőket járni. És nem lenne pazarlás az én végzettségemmel?

Mhairi felállt, és bekapcsolta a vízfornalót. Mélyet sóhajtott, mintha beletörődött volna, hogy ezt a párbajt most elveszíti.

– Hát jó... Gyere, mutasd magad!

Bethan felállt, kisimította tengerészkek nadrágkosztümjét, és meggyőződött róla, hogy krémszínű blúzán nincsenek zsírfoltok.

- Rendben vagyok?
  - Bolond lenne, ha nem venne fel.
- Bethan az órájára nézett.
- El fogok késni. Megleszel?
  - Persze. Már majdnem húsz éve megvagyok egyedül, valahogy csak kibírom a következő órát.
  - Rendben. Akkor drukkolj!
  - Sok szerencsét, szívem.

Bethan gyorsan megölelte a nagymamáját, felkapta a táskáját, és útnak eredt.

Mondjuk, tényleg egy kicsit fura lenne, ha pont egy Brodie venné fel. Maga is meglepődött, amikor megérkezett a levél, amelyben dr. Cameron Brodie-hoz hívták állásinterjúra. De Mhairi és Angus viszonya már ezeréves história, és neki semmi baja Brodie-ékkel. Nyilvánvaló, hogy a doktor sem neheztel rá, különben aligha hívta volna be.

Hiányzott neki a munka, az, hogy segítsen az embereken. Hiányzott a kihívás is. Az utóbbi években be kellett érnie azzal, hogy Grace lehorzolt térdét kezelje, az orrát törölgesse, és igyekezzen visszatartani, nehogy a kiütéseit vakargassa, amikor bárányhimlős volt.

És amin előtte Ashley-vel keresztülment...

Egyetlen napot sem bántam meg!

Ő volt a férje, Grace apja. Kapcsolatuk az utolsó évben különösen szorossá vált, s amikor a férfi meghalt, minden értelmetlennek tűnt számára. Teljesen abszurd volt a gondolat, hogy mindennap felkeljen, és nélküle folytassa az életét.

De megtettem. Grace-ért.

Három évvel Ashley halála után úgy döntött, elhagyja Cornwallt, és hazatér Gillochba. A nagymamája, Mhairi szintén egyedül volt, jól tudta, milyen elveszíteni egy férjet – és egy gyereket. A közös gyász összekovácsolta őket.

De most hívta Bethant a jövő, melyben újra volt értelme az életnek.

Miközben felemelt fejjel, szélfúttá hajjal Gilloch utcáit róttá, eszébe jutottak Ashley utolsó szavai.

„Nélkülem is folytatni fogod, és egyszer majd újra jól leszel.”

Akkoriban nem hitte, hogy valaha is képes lesz nélküle élni. De az idő minden sebet begyógyít, és egyre gyakrabban tapasztalta, hogy újra vágyik arra az intimitásra, amit a férjével átélt.

Azt viszont megfogadta, hogy szigorúan szétválasztja a munkát és a magánéletet – bármennyire is jóképű ez a Cameron Brodie.

Dr. Cameron Brodie bevette a tablettákat egy pohár vízzel, és várta, hogy elmúljon a fejfájása. Arra ébredt, hogy kínzóan lüktet a koponyája; alig tudta kinyitni a szemét az éles napfényben. Aztán felkelt és felöltözött, hogy szembenézzen a napi feladatokkal. Ha nincs Rosie, a fejére húzta volna a takarót, és visszaalszik.

Ma állásinterjúra várt valakit, aki remélhetőleg hosszú távra elfoglalja a helyét Gillochban. Igaz, nem játszott nyílt kártyákkal, és csak annyit írt a hirdetésbe, hogy egy évre keres valakit.

Bomba ketyegett a fejében. Glióma – operálhatatlan agydaganat. És dr. Bethan Monroe volt az egyetlen jelentkező az állásra.

Odaért a rendelőhöz, és kinyitotta. A legsötétebb napszemüveget viselte. Néha a skóciai napfény olyan vakító tudott lenni reggelente, hogy könnyeket csalt a szemébe. Hamarosan elmúlik a fejfájás, ezt ő is tudta. A tabletták tökéletesen beváltak, és lehetővé tették, hogy elvégezze a feladatait.

Remélhetőleg ezt a Bethant komolyan érdekli az állás. Az önéletrajza impozáns volt, a referenciái elismerésre méltóak. Minden régi kollégája és praxistársa elismerően nyilatkozott róla, és sajnálatát fejezte ki a felmondása miatt. „Személyes okokból” tette, bármit is jelentsen ez.

Cameron leült a karosszékébe, és tekintete az íróasztalán lévő kis fényképre esett, mely a lányát, Rosie-t ábrázolta. A tengerparton ült mosolyogva, mögötte a lemenő nap. Hosszú vörös haja a vállára omlott, füle mögött virág volt.

Nem sok idejük maradt, és a Cameron vele akarta tölteni a hátralévő hónapjait, jól érezni magukat

és gyűjteni a közös pillanatokot, hogy Rosie akkor is emlékezzen rá, amikor ő már rég eltávozott. Azt akarta, hogy a lánya tudja, hogy szereti, és szívesen van együtt vele.

Most megcsörrent a telefon.

– Dr. Bethan Monroe van itt – mondta Janet a recepcióról.

Nemsokára halk kopogás hallatszott.

– Szabad!

Janet lépett be elsőnek, csontos arca rózsásan ragyogott.

– Hozhatok egy teát? Vagy kávét?

Cameron már épp intett volna, hogy nem kér, amikor tekintete a magas, nádszálvékony nőre esett, aki Janet után lépett be a szobába. Csinos arcát hosszú, csokoládébarna fürtök keretezték.

Gyönyörű volt: elegáns és tündérszerű. Cameron egy szót sem bírt kinyögni.

A nő láthatóan megijedt, amikor meglátta az ő holtsápadt arcát, de gyorsan visszanyerte a nyugalmát, odalépett hozzá, és kezét nyújtott.

– Üdvözlöm!

– Akkor kérnek teát? – kérdezte Janet egyikről a másikra pillantva.

– Ööö... igen, köszönöm, az jólesne – felelte Cameron, mert kiszáradt a szája.

Bethan Monroe bólintott.

– Köszönöm.

– Mindjárt hozom.

Janet kisetett a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Cameron nem tudott betelni Bethan szemével. Éppolyan csokoládébarna volt, mint a haja, ha nem még sötétebb. Bársonyos bőre volt, arcán halvány rózsaszínnel, és széles, telt ajka. Egyáltalán nem hasonlított a nagymamájára. Cameron természetesen tudott a Mhairi és a nagyapja közti régi konfliktusról, ami kettejükön kívül már senkit sem érdekelt.

– Cameron vagyok. Örvendek!

– Bethan. Én is örvendek.

A nő elegáns mozdulattal leereszkedett a szemközti székre, aktatáskáját a szék lábának támasztotta.

– Könnyen idetalált?

– Igen. Végül is nincs messze a nagymamám házától.

– Csak nemrég jött vissza a környékre, ugye?

– Néhány hónapja. Cornwallból költöztem ide.

Cameron bólintott. Remek! Nagyon jó.

Bámulod!

Megköszöri a torkát, és lenézett Bethan pályázati papírjaira. Ez volt az egyetlen akta az asztalán.

– Szóval tehát... háziorvost keresünk az itteni rendelőbe. – Úgy olvasta a pályázatot, mintha először látná. Valahogy le kellett küzdenie a zavarát. – Több évig otthon volt a lányával, és most teljes munkaidős állást keres?

– Pontosan.

– De tisztában van vele, hogy ez a munka sokat követel az embertől? Hosszú munkaidő, késő esti műszakok, ügyelet, beteglátogatások, ilyesmi.

Most el akarom ijeszteni?

– Csak azért mondom, mert ez elég nagy változás lenne ahhoz az élethez képest, amit megszokott – tette hozzá.

– Nem hiszem. Egy anya egész nap ügyeletben van, még éjszaka is, és ott nincsenek szabadnapok – felelte Bethan mosolyogva.

Cameron bólintott, és nem tudta róla levenni a szemét. Micsoda elevenség sugárzik belőle! És milyen elbűvölő!

– Teljesen igaza van. Nekem is van egy ugyanolyan korú kislányom, mint... – gyorsan a papírokra pillantott – ...Grace, ugye?

- Igen. Most kezdte az iskolát.
- Rosie is.

Bethan meglepett arcot vágott.

- Ki az osztályfőnöke?
- Mrs. Carlisle.
- Akkor egy osztályba járnak.
- Biztos összebarátkoznak.

Bethan ismét gyönyörű mosollyal ajándékozta meg Cameront.

- Remélem.
- Itt az áll, hogy személyes okokból mondott fel az előző munkahelyén. Tehát nem a munka miatt?

- Nem. Szeretek házi orvos lenni, de a férjem beteg lett, és nekem kellett ápolnom.
- Ó, nagyon sajnálom. Remélem, jobban van.

Bethan egy pillanatra a padlót nézte, s mire újra felemelte a szemét, már nem mosolygott.

- Meghalt. Hasnyálmirigyvérzés.
- Részvétem – mondta Cameron döbbenetesen. Nyelt egyet. – Én is elvesztettem a feleségemet, amikor Rosie megszületett. Nem könnyű egyedül nevelni egy gyereket, ugye?
- Magának is részvétem. Nehéz, ha az ember magára van utalva. Ezért jó, ha ott van a család a közelben.

- Ezért költözött vissza Gillochba?

– Igen. Itt születtem, de a szüleim hároméves koromban Cornwallba költöztek. Apám a jobb munka, anyám meg a jobb időjárás miatt. – Bethan nevetett az emléken, és felcsillant a szeme, amikor a szüleiről beszélt. – A férjemet is Cornwallban ismertem meg. Ő is orvos volt. Borzasztóan egyedül éreztem magam, amikor meghalt. A szüleim is meghaltak, és hiányzott a család. A nagymamámmal mindig szoros volt a kapcsolatunk, és azt akartam, hogy Grace igazán megismerje, és ne csak egy hang legyen neki a telefonban, meg néhány fénykép. Ezért költöztem ide.

Cameron eltolta magától a papírokat.

- Mondja el, miért gondolja, hogy maga a megfelelő erre a munkára.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. Janet egy tálcával egyensúlyozott befelé, rajta teáskanna, csészék és egy kis tányér keksz.

- Köszönöm, Janet.

Cameron megvárta, amíg Janet távozik, aztán újra Bethanra fordította a figyelmét.

– Pontos vagyok, szorgalmas és elkötelezett. Jól tudok bánni a betegekkel, értek a nyelvükön. És jó érzésem van ahhoz, hogy kitaláljam, mit *nem* mondanak el.

- És maga szerint mik a gyengeségei?

Bethan feszengve fészkelődött a széken.

– Túl gyorsan ráhangolódom az emberekre, és túlságosan érdekel a sorsuk. És nem mindig tudok teljesen uralkodni az érzéseimen.

Cameron elkomorult. Ez figyelmeztető jel. Nem hiányzik, hogy bárki is *óra* hangolódjon. Se barát-, se kolléganőként. Nem akarta, hogy bárkinek is fájjon a halála. Rosie-nak így is épp elég nehéz lesz. Erős emberekre van szüksége, akik támaszt nyújtanak majd a kislányának, nem pedig olyanokra, akik patakszám ontják a könnyeket a gyásztól.

- Ez konkrétan mit jelent? – tette fel a kérdést.

– Azt, hogy néha nehezen tudom tartani a három lépés távolságot, ahogy egy profinak kellene. Főleg olyanokkal, akiket jól ismerek. Érdekel a sorsuk. Együttérzek velük. Amikor rosszul érzik magukat, akkor én is rosszul érzem magam.

Bethan előrehajolt, könyökét az íróasztalra támasztotta.

– Például ha el kell mondanom egy betegnek egy szörnyű diagnózist, akkor teljesen átérzem a fájdalmát, és elsírom magam. Persze nem a jelenlétében – tisztázta sietve. – Ennyire nem vagyok amatőr. De néha túl mélyen érint az ilyesmi.

Aggódva nézett Cameronra, mintha attól félne, hogy túl sokat árult el magáról.

– Bár nem vagyok benne biztos, hogy ez tényleg gyengeség – tette hozzá mosolyogva. – Szerintem az emberek szeretik, ha egy orvos nem kemény és rideg.

Előre szegezte az állát, de nem nézett Cameron szemébe.

Most biztos azt hiszi, elszúrta, gondolta a férfi. Pedig dehogy. Persze nem tudhatja, hogy ő az egyetlen jelentkező, és hogy Cameronnak sürgősen szüksége van rá. Fel kell vennie, fogytán az idő. Majd távol tartja magát tőle, amennyire csak lehet.

– Olyan emberre van szükségem, aki minden területen át tudja venni a feladataimat. Egy időre kilépek, hogy több időt tölthessek a lányommal. De persze először segítenék belerázódni, míg úgy nem érzi, hogy egyedül is boldogul. Ez így megfelelne?

Bethan mosolyogva bólintott.

– Jól hangzik. – Aztán összeráncolta a homlokát. – Végleg kilép?

– Egy évre – hazudta Cameron.

– Ó...

Most vajon a hatodik érzékét használja? Próbál rájönni, hogy ő mit *nem* mondott el neki? Cameron látta, hogy a nő figyel, jeleket keresve, hogy egy képzett orvos miért vesz ki csak úgy egy év szabadságot. De tudta, hogy úgysem fog rájönni.

Kívülről nem volt ráírva a halálos ítélete. Sápadt volt, karikás szemű, de a fejfájást, amely most lassan enyhülni kezdett, nem érzékelhette. Csak a családja tudott a betegségről; mindenki más azt hitte, egy ideig beteg volt, de felépült.

Cameron mindkettőjüknek töltött a teából, majd odanyújtotta Bethannek a csészét és a tejszínt.

– Van még kérdése?

Bethan megkeverte a teát.

– Egy kérdésem lenne. Rögtön az első naptól önállóan dolgoznék? Tudom, hogy segítene beleszokni, de meddig?

– Igen, kezdettől fogva teljesen szabad kezet kapna. És két hét alatt betanítanám.

Annyi idő alatt nem fogunk közel kerülni egymáshoz.

– Szóval két hét...

– Két hétig csak ülök a sarokban, és egy szót sem szólok. Hacsak nincs szüksége a tanácsomra.

Bethan mosolyogva bólintott.

– Ez így megfelel.

– Nagyszerű. Mikor tudna kezdeni?

Bethan még mindig kissé tanácstalanul állt kint a ragyogó reggeli napsütésben.

Megkaptam a munkát!

Dr. Brodie kedvesnek tűnik. Jóképű, magas, széles vállú. Tipikus skót azzal a szép vörös hajával. És a szeme... Átható kékség, alatta árnyakkal. Láthatóan nem alszik jól mostanában. Vagy valami gondja van. Például fél átengedni a pácienseit olyannak, akit nem ismer. De az is lehet, hogy másról van szó.

Szóval hétfőn kezd az új munkahelyén! Cameron tájékoztatta, hogy hétfőn egész nap rendelés van. Keddenként házhoz megy, szerdánként pedig kisebb beavatkozásokat végez, például sebeket lát el, és hasonlók. Aztán csütörtökön és pénteken ismét a szokásos rendelés. Hétvégén és esténként ügyelet, de ezt megosztják a szomszéd falu rendelőjével, így minden második hétvége szabad.

Gilloch tengerparti település a Skót-felföldön, lakóit kemény fából faragták. És most ő lesz az orvosuk.

Mosolyogva indult vissza *nanná*hoz, hogy elújságotolja a jó hírt.

Szüksége van erre az állásra. *Akarja* ezt az állást! Itt van újra Gillochban, és most megváltozik az élete. Pont, ahogy elképzelte.

2. FEJEZET

– Nálad van a telefonod, ha kellenél?

– Igen.

– A táskád?

– Persze.

– És biztos felhívsz, ha valami baj van?

Bethan nevetett Mhairi fölösleges aggodalmaskodásán.

– Mért lenne baj?

A nagymama a medáljával babrált.

– Nem tudom. Valahogy rossz érzésem van. Egy Brodie-ban nem lehet megbízni, ezek mind rongy emberek.

– Ő nem. Ő más.

Mhairi kételkedve nézett rá.

– Tényleg ezt gondolod?

Bethan mosolyogva vette magához a táskáját.

– De még mennyire! Tényleg nem baj, hogy el kell vinned Grace-t az iskolába, és érte is kell menned?

– Persze hogy nem. – Mhairi nekitámaszkodott a mosogatónak. – Húzod az időt.

– Ideges vagyok.

– Jó munkát fogsz végezni. Csodálatos orvos vagy, szerencsések a gillochiak, hogy itt vagy nekik.

– Benyúlt a zsebébe, és egy masnival átkötött dobozkat vett elő. – Ezt szeretném odaadni neked.

– Mi ez?

– Anyádé volt.

Bethan felnyitotta a dobozt, és egy pár gyémánt fülbevalót pillantott meg, vörös bársonyon.

– Ez gyönyörű!

– Apádtól kapta ajándékba, és most a tiéd.

Bethan meg volt hatva. Milyen csodálatos gesztus! Feltette a fülbevalót, és megnézte magát a tükörben. Tökéletes!

– Köszönöm, *nanna*.

Mhairi elmosolyodott.

– Most pedig nyomás, mutasd meg annak a Brodie-nak!

Bethan kissé furcsán érezte magát, amikor leült a férfi helyére, Cameron pedig ott gubbasztott mellette egy kisebb széken, és elmagyarázta neki a rendelő számítógépes rendszerét. Újra meg újra az asztal fölé hajolt, hogy rámutasson bizonyos dolgokra a monitoron, és fantasztikusan jó illata volt. Bethannek régóta nem vonta el ennyire a figyelmét egy férfi jelenléte, és az sem segített a távolságtartásban, hogy Cameron mindjárt üdvözléskor azt javasolta, tegeződjenek.

– Ha ki akarsz nyomtatni egy betegséggel kapcsolatos információt, kattints a *Diagnózis* melletti négyzetre, és a program automatikusan hozzáfér az adatbázis bejegyzéseihez. Látod?

– És ha a gyógyszerekkel kapcsolatban kell információ?

– Akkor kattints erre a kérdőjelre a *Recept* mellett, ott általában megtalálod, amit keresel. Mindent rögzíteni kell, a telefonbeszélgetéseket, kérdéseket, tanácsokat, itt, a *Jegyzetek* mezőben, függetlenül attól, milyen jelentéktelennek tűnnek. Így gyorsabban észre vesszük az eltéréseket. – Cameron hátradőlt. – Kábé ennyi. Jöhet az első páciens?

Bethan feléje fordult. Egyetlen pillantás azokba a meleg, mélykék szemekbe, és úgy érezte, mintha egy kis hőgömb robbanna a mellkasában.

Atyaég, ebből még baj lesz...

– Jöhet.

– Jó, akkor nyomd meg ezt a gombot itt, ezzel hívod be. A neve ilyenkor megjelenik a váróteremben a monitoron.

Bethan mosolyogva próbálta leplezni az idegességét. Kifújta a levegőt, és megnyomta a gombot.

Mrs. Percy elragadó idős hölgy volt, aki művirágokkal és masnikkal díszítette a kerek járókeretét. Csoszogva jött be a szobába, és elégedett sóhajjal leereszkedett a látogatói székre. A két orvos láttára elmosolyodott.

– Kettőt egy árért? Azt hiszem, ez az én szerencsenapom!

Bethan máris megkedvelte.

– Mit tehetek önért, Mrs. Percy? – kérdezte mosolyogva.

Már megnyitotta az asszony aktáját, és megállapította, hogy tökéletes egészségnek örvend, kivéve az enyhe ízületi gyulladást a csípőjében és a térdében. A vérnyomása rendben, a koleszterinszintje alacsony.

– Le akarom futni a félmaratont Edinburgh-ban – mondta Mrs. Percy elszántan bólogatva.

– Komolyan? – csodálkozott Bethan. Valami olyasmire számított, mint „fáj a térdem” vagy „nem tudok aludni éjszaka”; mindenre, csak erre nem.

– Igen. És nem azt mondják mindig, hogy kérdezzük meg az orvosunkat, mielőtt új sportba kezdenénk? Hát itt vagyok. Gondoltam, alaposan megvizsgálják, nehogy holtan essek össze félúton.

Cameron hangosan felnevetett.

– Mrs. Percy a mi adrenalinfüggők itt Gillochban.

Az asszony rákacsintott.

– Hát, ez tartja az embert kondícióban, nem igaz? Mindig megnézem a tévében azokat az egészségügyi műsorokat. Amikor valaki a végét járja, adnak neki egy adag adrenalint. Mondom magamnak: Brenda, neked mindennap szükséged van ebből egy adagra!

Bethan bólintott. Ezzel nem volt semmi baj.

– Rendben, akkor alaposan megvizsgáljuk. Megmérjük a vérnyomását és a pulzusát, rendben?

– Igen, gyermekem. – Mrs. Percy feltúrta a kardigánja ujját, felfedve vézna karját. – De hallja, csak jó választ fogadok ám el! Még mindig virgonc vagyok, és majd még egy felhőkarcolóról is le akarok ereszkedni kötélben, és cápák közt is akarok úszkálni.

– Cápákkal akar úszni?

– Még szép!

A vérnyomása normális volt.

– Maga bátrabb nálam, Mrs. Percy. Én jobb szeretem, ha szilárd talaj van a lábam alatt.

– De hát az nem élet, gyermekem! Egy kis mindennapos ijedség fiatalon tartja, és a keringés is beindul tőle. Ugye tudja, miről beszélek, dr. Brodie? Mi is volt azzal a kis kiruccanásával a betegek világába?

Cameron udvariasan mosolygott.

– A betegségek aljas dögök, ezt mindannyian tudjuk. De jól fel is rázzák az embert.

– A vérnyomása és a pulzusa rendben van, Mrs. Percy. Úgy gondolom, hogy amíg észszerűen edz, és nem viszi túlzásba, addig semmi akadálya, hogy elinduljon a félmaratonon.

– Huh, ez csodás, doktornő! Köszönöm szépen. Ma van az első napja, ugye?

– Igen. És maga az első páciensem.

– Tényleg? És kapok valami jutalmat?

– Csak azt, hogy továbbra is jó egészségnek örvend, Mrs. Percy.

– Igen-igen – bólogatott az idős hölgy. – Ez nem adatik meg mindenkinek, de én élvezni fogom ezt a kiváltságot, amíg lehet. Hogy van, dr. Brodie?

Cameron kissé elpirult, és kerülte Bethan tekintetét.

– Sokkal jobban, köszönöm kérdését.

Mi baja volt vajon? Valószínűleg megfázás vagy valami hasonló. Az influenza megmagyarázná a karikákat a szeme alatt.

Cameron kikísérte Mrs. Percy.

- Meglátja, egyszer elhozom az aranyérmet – mondta az asszony. – Mindenkinél gyorsabb leszek!
- Már azzal nyer, ha átjut a célvonalon, Mrs. Percy. Ez legyen a cél. Mindegy, mennyi ideig tart.
- De hát pont az a lényeg, doktor. Az idő mindig ellenünk dolgozik.

Bethan becsukta az ajtót, és Cameronra nézett. Ő fesztelenül rámosolygott, Bethan pedig megvonta a vállát. Igen, valószínűleg csak a rettegett férfinátháról van szó. Semmi komoly.

Hány betege fog még pletykálkodni?

Ez most nem sokon múlt Mrs. Percyvel. Gillochban sokan tudták, hogy rákja volt. A részleteket nem ismerték, de egy ilyen kis helyen gyorsan terjed a szóbeszéd.

Cameron mindenkinek azt mondta, hogy legyőzte a rákot. Minek zaklatná fel őket? Nem akarta, hogy szánakozva nézzenek rá. Már azelőtt megírnák a gyászjelentését, mielőtt a föld alá kerülne. Kinek hiányzik ez?

Az apja, Doug persze rosszul fogadta a hírt. De hát ki hallaná szívesen, hogy túl fogja élni a fiát?

– Azt mondják, körülbelül egy évem van hátra – mondta ki Cameron. – Otthagynom a rendelőt. Minél többet együtt akarok lenni veled és Rosie-val.

Cameron teljesen megértette Mrs. Percy életszemléletét: tényleg ki kell élvezni minden pillanatot. De csak akkor jön rá az ember, milyen értékes jószág az idő, amikor kiderül, hogy sokkal kevesebb van belőle, mint hitte.

Bethan most itt ült mellette, és sejtelve sem volt a bánatáról és a titkairól. Finom ujjai a billentyűzetet járták, s az ajkába harapva koncentrált.

Gyönyörű!

És milyen melegszívű, milyen empatikus! Ez már az első betegnél megmutatkozott. Már csak ezért sem fog szólni neki az agydaganatáról. Egész biztosan felkavarná. Ráadásul egyszer már átélt hasonlót a férje mellett – minek terhelné hát a saját sorsával?

Cameron nem akart meghalni. Lénye egy része még mindig tiltakozott a diagnózis ellen, egy másik része viszont legszívesebben bebújt volna az ágyba, remélve, hogy hamar vége lesz az egésznek. Szedett tablettákat a depressziójára, de nem volt biztos benne, hogy használnak.

Utált hazudni, de most úgy érezte, így helyes. Legjobb, ha csendben eltűnik.

Az első reggelén Bethan a vidéki orvosi rendelőben szokásos betegekkel találkozott. Néhányan egyszerűen csak kíváncsiak voltak, mások állítólagos torokfájással vagy enyhe köhögéssel jöttek be, hogy utána mindenkinek elmondhassák, hogy találkoztak Mhairi unokájával.

Élezte a munkát. Új embereket ismert meg, akik az idő előrehaladtával egyre fontosabbak lesznek majd a számára.

Cameron őrangyalként vigyázott rá. Megtartotta a szavát, és teljesen szabad kezét adott neki. Csak vész helyzetben segített, amikor elakadt a számítógépes programmal, vagy amikor nem tudta, hol talál bizonyos eszközöket és felszereléseket.

Dél körül ebédszünetet tartottak.

– Szerintem jól sikerült a délelőtt – jelentette ki Bethan.

– Igen. Szép munkát végeztél – felelte Cameron.

Bethan követte a társalgóba. A rendelőben Janeten kívül egy irodai alkalmazott és két nővér dolgozott, mind itt voltak most.

– És, hogy tetszik, doktornő? – kérdezte Sarah, az egyik nővér.

– Nagyon. Jó érzés újra hasznosnak lenni, tényleg csinálni valamit. Anyának lenni is jó dolog, de pár év gyereknevelés után már úgy éreztem, pépesedik az agyam.

Senki sem szólt semmit. A nők Cameronra, majd egymásra nézett, aztán elfordították a tekintetüket, és hirtelen élénk érdeklődést mutattak a sütemény és a tea iránt.

Valami rosszat mondott arról, ha az ember otthon marad a gyerekekkel? Talán azt hiszik, arra céloz, hogy Cameronnak nem tenne jót, ha egy évet a lányával töltene?

– Cornwallból jött, úgye? – váltott témát Sarah.

Bethan bólintott neki, hálásan, amiért megtörte a kínos csendet.

– Igen, de itt születtem Gillochban. Gyerekkoromban költöztünk el.

– És milyen érzés volt hazajönni?

Furcsa, mert nem a szüleihez tért haza: ők még a férje előtt meghaltak. Majdnem összetörte, hogy gyors egymásutánban három halálesetet kellett feldolgoznia. A szülei halála után erősnek kellett maradnia, mert Ashley állapota akkor már rohamosan romlott, szüksége volt rá és az erejére. És persze ott volt Grace is, akinek szintén szüksége volt rá.

Mindennel megbirkózott, mert nem volt más választása. Az elmúlt néhány évben robotpilóta üzemmódban élt, a Grace körüli napi rutinba beleragadva, mert a rutin biztonságérzetet adott neki. Amikor a nagymamája egyre gyakrabban jelentkezett nála, rájött, hogy Mhairi milyen magányos. Elvesztette az egyetlen fiát, már csak Bethan és Grace maradt neki.

Bethan napról napra jobban vágyott családra, s végül néhány hónappal ezelőtt eladta a cornwalli házát, és Gillochba költözött. Nem bánta meg. Öröm volt nézni, ahogy Mhairi és Grace kapcsolata kivirágzik. Csak most döbbsen rá, mennyire hiányzott neki valaki, aki szereti. Valaki, aki vigyáz rá.

– Jó újra a családdal lenni. Sosem tudhatja az ember, mennyi ideje van még velük, nem?

– De – mosolygott rá Sarah.

Cameron segítette eltakarítani az ebéd maradékát, és visszament a rendelőbe.

Bethan már ott volt, és Cameron elbűvölten nézte. Minden vonzotta benne. A fejfájása sajnos visszatért – valószínűleg azért, mert bosszantotta, milyen irányba terelődnek a gondolatai.

A legjobb, amit tehet, hogy valahogy átvészeli a következő két hetet. Aztán visszavonulhat, hogy élete hátralévő részét Rosie-val töltsse. Most már csak erre vágyott. *Rosie-ra* kell koncentrálnia, nem Bethanre.

– Készen állsz a délutánra? – kérdezte.

– Naná! – mosolygott Bethan.

A következő beteg Caitriona MacDonald volt, születésétől fogva siket, de jól tudott szájról olvasni.

Cameron hátradőlt, és figyelte, ahogy Bethan megvizsgálja. Pontosan úgy, ahogy ő csinálta volna. Alapos és empatikus volt, és Cameron most már tudta, hogy több száz jelentkező közül is őt választotta volna.

Hirtelen heves vágy fogta el, hogy mindent elmondjon neki a betegségéről. Hogy csak úgy kiöntse a lelkét.

Szeretném, hogy úgy nézzen rám, ahogy most Caitrionára.

Igen, csak akkor a páciens látná benne. És Cameron nem akart gyengének mutatkozni.

Kényelmetlenül fészkelődött a székén. Nem akarta, hogy Bethan gondozza a fokozatosan romló állapotában. Nem akarta, hogy Bethan úgy érezze, megint kudarcot vall – mert az orvosok azért mindig abban reménykednek, hogy sikerül kicselezniük a halált. Neki olyan betegekre kell fordítania az energiáját, akikért még valóban tud tenni valamit.

Bethan középfülgyulladás állapotát állapította meg Caitrionánál, felírt neki antibiotikumot, és megígértette vele, hogy három hét múlva visszajön kontrollra.

Cameron megint figyelte, ahogy Bethan az ajkába harapva, összeráncolt szemöldökkel begépeli a jegyzeteit a számítógépbe.

Ez a már szinte ismerős arckifejezés mosolyra fakasztotta, ugyanakkor enyhe fájdalmat keltett benne, amit nem tudott hová tenni. Minél tovább nézte Bethant, annál inkább tudatosult benne, mennyire vonzódik hozzá.

Majdnem felnevetett. Csodálatos az emberi test: a vonzás törvényei mindig működnek, akár beteg valaki, akár egészséges. Míg egy nap meg nem szűnik dobogni a szív.

3. FEJEZET

Cameron kimerülten hajtott haza a kocsijával. Nem gondolta, hogy ilyen fárasztó egész nap egy széken ülni és nem csinálni semmit, csak nézni, ahogy egy másik ember dolgozik.

Elment Rosie-ért az iskolába. Valahányszor meglátta a lányát, vidámabb lett, és ebből új erőt merített.

- Milyen volt a sulis?
- Szuper. Az új barátommal, Grace-szel játszottam. Bethan lányával? Cameron elmosolyodott.
- Az klassz.

Odahaza megvacsoráztatta Rosie-t, és fürdés után kezdődött a nap legjobb része: az olvasás. Vajon hány történetet tud még felolvasni neki? Vajon a végére érnek ennek a vastag könyvnek? Mi van, ha a daganat hamarosan tönkreteszi a látóideget, és ő megvakul? Akkor majd Rosie megpróbál egyedül olvasni?

Egy nap teljesen egyedül lesz.

Cameron majd belehalt a gondolatba, mindennap újra és újra. Hiszen még olyan kicsi! Az anyukáját már elvesztette, és most az apját is el fogja. Milyen igazságtalan az élet...

Végül eljön az a pont, amikor Rosie gyakrabban lesz a nagypapjánál, aztán pedig végleg hozzá költözik – amikor ő már nem lesz az élők sorában. Doug már előkészítette a szobáját. Cameron egykori gyerekszobájának faláról nemrég lekerült a régi, kék tapéta, és Rosie egy krémszínű-narancssárga mintásat választott.

Vajon érti, hogy mi fog történni? Cameron képtelen volt a haláláról beszélni vele. Mennyit foghat fel ebből a gyerek? Ő mindig azt emlegette, hogy majd „el fog menni”. Az apjával igyekeztek minél jobban megkönnyíteni az átállást Rosie számára. Mintha csak kedves újdonság lenne, hogy kap egy saját szobát a nagypapa házában.

A könyvre mutatott, amelyből épp felolvasott.

- Tudod, miért él Harry a nagynénjével és a nagybátyjával?
- Rosie bólintott.
- Mert meghaltak a szülei.
  - Te szeretnél a nagypapával élni?
- Rosie elgondolkodott.
- Igen. Nagypapa mindig kedves.
  - És nagyon szeret téged – mondta Cameron.
  - Te nem leszel ott?
- Cameron nyelt egyet.
- Nem. És nem is tudok visszajönni, de itt mindig láthatsz majd engem. – A kislánya fejére bökött.
- És itt. – Most a szívére mutatott.

Rosie ezt hosszan emésztgette, aztán megkérdezte:

- És akkor ki fog nekem felolvasni?
- Hát Doug papa.
- De ő nem tudja utánozni a hangokat!

Cameron homlokon csókolta Rosie-t, és csendesen elmosolyodott. Ha ez a legnagyobb gondja, akkor minden rendben lesz. Ezzel ki tud egyezni. Az összes többi bajjal megbirkózik egyedül. Nem ez a világ rendje? De Rosie még túl kicsi, hogy ilyen terhet cipeljen.

Nem akarta elmondani neki, hogy meg fog halni. Hogy is tehetné?

- Na, gyerünk, még egy fejezet, aztán ideje lefeküdni.
- Oké, apu.

Rosie odabújt hozzá, és addig hallgatta, míg el nem nyomta az álmot.

Esett az eső, az utcák tele voltak pocsolókkal. Bethan leparkolt a rendelő előtt, a végtelen szürke égbolt alatt. Ma volt a beteglátogatások napja.

Vidáman üdvözölte Janetet a recepciónál, és mosolyogva beszaladt a rendelőbe, hogy összeszedje a betegaktákat és minden mást, amire szüksége lesz.

Cameron már ott volt, épp a látogatási listát nézte át. Amikor Bethan belépett a szobába, felnézett, és ő megijedt a látványtól. Milyen sápadt! És a szeme alatt is sötétebbek a karikák, mint tegnap.

Rosszul aludt az éjjel? Vagy még mindig lábadozik az influenzából?

– Jó reggelt, Cam!

– Jó reggelt! – mosolygott a doktor. – Még van időnk egy csésze teára, mielőtt indulnunk kell. Hozhatok neked is?

– Köszönöm, az jó lenne.

Amikor Cameron átnyújtotta neki gőzölgő bögrét, elégedetten sóhajtott. Otthon csak pár kortyot tudott meginni, miközben Grace-t felöltöztette az iskolához.

– Tizenkét helyre kell mennünk – mondta Cameron. – Nem tűnik soknak, de van, aki nagyon szeret beszélgetni, szóval figyelni kell az időre.

– Rendben. Van valami, amit tudnom kell?

Cameron zavartan nézett rá.

– Az egyik beteg a nagyapám, Angus Brodie. Elég nehéz eset tud lenni.

A nagyapja?! A hírhedt Angus Brodie?

– Jól van...

– Általában kicsit... zsémbes.

Cameronnak az arcára volt írva, hogy a „zsémbes” egészen enyhe kifejezés. Nagyon kimerültnek látszott. Ki fog bírni vajon egy hosszú beteglátogatós napot?

– Egyébként jól vagy? Kicsit... megviseltnek tűnsz.

– Igen. – A férfi szigorú arckifejezése világossá tette, hogy nem tűr ellentmondást. – Szuperül.

Nyilvánvalóan olyan ember, aki nem enged meg magának semmilyen gyengeséget.

Jó ember. Erős és vonzó. De az utóbbit Bethan igyekezett nem észrevenni.

Tegnap este beszélgettek róla Mhairival.

– Egész nap nagyon-nagyon kedves volt velem.

– Megteheti, a főnököd.

– De nem úgy, *nanna*. Tényleg barátságos és segítőkész volt.

– És jó ránézni, mi? Nem kell ám elpirulnod, én is láttam.

– Özvegyember, *nanna*. És nagyon szereti a lányát. Nem hiszem, hogy nőt keresne.

– Minden férfi keres. Legalábbis addig, amíg rá nem szögezik a koporsó fedelét.

Este az ágyban Bethan arra gondolt, amit Mhairi mondott neki: hogy a gillockhi nők szeretik megnézni maguknak Cameron Brodie-t. Miért ne tennék? Ő is azt csinálta. Egész nap lopott pillantásokat vetett felé. Magas és széles vállú, intelligens, és jó apa – ki ne örülne, ha egy ilyen férfi felfigyelne rá?

Miközben egyedül feküdt az ágyában, Bethan eltöprengett a saját szerelmi életén. Ashley halála után nem foglalkozott a férfiakkal, hanem Grace-re koncentrált, hogy mindketten épségben vészeljék át a traumát.

De most?

Cameron Brodie kétségtelenül dögös pasi, ám mindkettőjüket súlyos veszteség érte, és az ilyesmi nyomot hagy az emberben. Magányossá teszi, mert a kívülállóknak általában kerülnek a beszélgetést a gyászolóval, nem tudván, mit is mondhatnának. Viszont ez össze is köti Cammel. Mindketten elveszítették a házastársukat, mindketten egyedülálló szülők, és egykorú lányuk van. Kik értenék meg egymást, ha nem ők ketten?

Igen, talán ő már nyitott egy új szerelemre – de vajon egy kolléga mellett fogja megtalálni?

– Biztos nagyon várod már azt az évet Rosie-vel. Nincs több hosszú munkanap, nincs több

segélyhívás, nem rángatnak ki az ágyból az éjszaka közepén...

– Igen, várom, de hiányozni fog a munka. Egész életemben orvos akartam lenni, és most abbahagyom.

– De csak egy évre. Ha meg majd visszajöttél, a fél karodat odaadnád, hogy megint elmeless szabadságra.

Cameron bólintott, elfordította a szemét, és belekortyolt a teájába.

– Világos.

Bethan a homlokát ráncolta. Mintha több is lenne e mögött az egy év szabadság mögött... De látszott, hogy a férfi nem akar beszélni róla.

Cameron felállt és pakolászni kezdett. Részéről nyilvánvalóan le volt zárva a téma, Bethan viszont még mindig azon töprengett, mire tapintott rá ebben az udvarias beszélgetésben, amitől hirtelen így megváltozott a hangulat.

Mit nem vettem észre? Lehet, hogy látom, csak nem értem?

Cameron sápadt. És ezek az árnyékok a szeme alatt...

Kiégett? Vidéki orvosnak lenni rendkívül kimerítő: egész nap hallgatod a betegek panaszkodását, és elvárják, hogy megoldd helyettük a problémáikat. Ráadásul nagy felelősség van a válladon, és ezt nem mindenki bírja egyformán.

Figyelte Cameront, amint ügyes mozdulatokkal összeszedi a felszerelést, és módszeresen végigmegy az ellenőrző listán. Legjobb, ha békén hagyja, és nem kérdezősködik. Végtére is még csak egy napja ismerik egymást.

Még van időm, hogy kiderítsem. Még kilenc napig együtt dolgozunk.

De azért aggódott érte. Összepakolta a saját táskáját, közben lopott pillantásokat vetett a doktorra. Lehet, hogy még nem heverte ki a felesége elvesztését?

Követte Cameront a kocsizhoz, s miközben beültek, elhatározta, hogy munka után felajánlja neki, hogy meghallgatja.

Talán csak egy megértő barátira van szüksége.

Az első beteg Mrs. Cromarty volt a listán. A hetvenkilenc éves asszony alig tudott mozogni egy súlyos gyulladás miatt a bal lábában, és volt egy nyílt seb is a lábfejen, amely nem akart begyógyulni. Valószínűleg akkor szerezte, amikor elesett a kertben.

Eltartott egy darabig, mire az asszony ajtót nyitott. Nem volt magasabb százötven centinél, és bottal járt.

– Maga biztos az új doktornő. – Aztán elnézett Bethan mellett. – Jó napot, dr. Brodie!

– Jó reggelt, Vera! Hogy van ma? – kérdezte Cameron.

– Még élek, úgyhogy nem panaszkodhatok.

Lassan követték a hangulatos nappaliba, ahol horgolt terítők voltak a karosszékek támláin. Minden tele volt dísz tárgyakkal. Vera nehéz sóhajjal és kissé lihegve süppedt a karosszékebe.

– Megkínálnám teával, de mostanában olyan lassú vagyok, hogy kihűlne, mire ideérnék vele.

– Hagyja csak, Mrs. Cromarty, most ittunk – mondta Bethan. – Hogy van?

– Megvagyok, doktornő. Nincs okom panaszra.

Bethan felvonta a szemöldökét.

– És ha lenne, akkor mit mondana?

Vera felsóhajtott.

– Nem tudok mit kezdeni ezzel a vastag lábommal. Mozdulni alig bírok, már ki se jutok a házból. Minden barátnőmnek ide kell jönnie. A nagymamája a múltkor volt itt.

Bethan elmosolyodott.

– Nagyon örül, hogy maga visszajött Gillochba. Szörnyen magányos, mióta elvesztette a férjét, a maga nagyapját. Aztán mikor az apja meghalt – Vera keresztet vetett –, nem maradt senkije. És most itt van maga, és hogy felnőtt! Még emlékszem magára kislánként. Milyen aranyos volt! Persze most is az. És milyen szép! A szeme az apjáé, és a... – Hirtelen eszébe jutott valami. – Bocsásson meg. Elvesztette a férjét, ugye? Szörnyű!

Bethan bólintott.

– Rák, igaz? Nehéz időszakon mehetett keresztül. Hála istennek, hogy van egy gyermeke, aki segített túllépni rajta. Grace-nek hívják, ugye? Van róla képe?

– Ööö... itt most nincs.

Természetesen volt egy kép Grace-ről a táskájában, de úgy érezte, nem helyénvaló megmutatni egy betegnek.

– Én is rákban vesztettem el az én Seamusomat. Kegyetlen betegség.

Bethan a szeme sarkából látta, hogy Cameron az óráját nézi. Kissé idegesnek tűnt.

– A tüdeje... A végén már nagyon szenvedett. Dr. Brodie morfiumot írt fel neki, de sosem volt elég. – Vera szíjogva törölgette a szemét.

– Részvétem, Mrs. Cromarty.

– Csak Vera, gyermekem.

Bethan bólintott.

– Vera. Megvizsgálhatom egy percre, és megnézhetném a sebét?

Levette a kötést. Úgy látszott, a seb egyáltalán nem gyógyul. Netán rossz antibiotikumot kapott? Belenézett a betegaktába.

– Veszek egy kenetet a sebből, Vera. Akkor megtudjuk, milyen baktériummal van dolgunk, és célzottabban tudjuk kezelni.

– Akkor jobb lesz?

– Remélem.

Miközben Bethan új kötést tett fel, Verából csak úgy dőlt a szó. Úgy látszott, napokig tudná mesélni a történeteit. A végén Cameron szakította félbe.

– Sajnálom, de mennünk kell.

Az asszony ünnepélyesen bólintott, majd Bethanhez fordult.

– Mondja meg a nagymamájának, hogy nálam van a könyv, amit kért. Bármikor beugorhat érte.

– Megmondom – felelte Bethan. – Vigyázzon magára! Jelentkezem, amint megvan a lelet.

Bethan és Cameron kisietett a kocsihoz.

– Már azt hittem, sosem szabadulunk – mondta ingerülten a doktor.

– Biztos nagyon magányos, ha nem tud kimozdulni.

– Nem, ő már előtte is szívta az ember véréét.

Bethan elmosolyodott.

– És most hová?

– A Wide Way farmra.

Egy darabig hallgattak, élvezték a csendet az iménti szóáradat után.

– Hogy viseli Grace, hogy nincs apukája? – szólalt meg aztán Cameron.

Bethanen forgószélként söpörtek végig a gondolatok és érzések. Tekintetét az útra szegezve, miközben válaszolt.

– Még kicsi volt, amikor meghalt. Soha nem ismerte igazán. Nem hiszem, hogy emlékszik rá, vagy ha emlékszik is, akkor csak a történetek miatt, amiket én meséltem neki róla.

Úgy tűnt, ezen Cameron elgondolkodik.

– De boldog?

Erre a kérdésre könnyebb volt felelni.

– Ó, igen. Bár biztos egyre nehezebb lesz, ha majd kamaszodik. – Bethan tétovázott. – Aggódsz, hogy Rosie-nak nincs anyja? Hogy nem lesz női minta az életében?

Cameron a tájat nézte. Zöld, vörös és szürke árnyalatok, ameddig a szem ellát.

– Kicsit – válaszolta, és a hangja elutasítóan csengett.

– A gyerekek nagyon erősek. Nem kellene annyira féltetni őket.

Cameron nem szólt semmit.

– De nem lennél jó apa, ha nem aggódnál emiatt – folytatta Bethan. – Szerintem ez benne van a munkaköri leírásban.

– A következőnél jobbra – mutatott Cameron egy útelágazásra.

Bethan gyors pillantást vetett rá. Némileg visszanyerte a színét, sokkal egészségesebbnek tűnt, mint reggel, de valami láthatóan zavarta.

– Mindjárt másképp néz ki az élet, ha jól kialussza magát az ember – mondta Bethan.

Cameron odafordult.

– Miből gondolod, hogy nem alszom jól?

– Ne vedd rossz néven, de úgy nézel ki, mint aki hetek óta nem aludta ki magát. Nyomaszt valami? Hogy itthagyd a munkát? Vagy a változások, amik rád várnak? El tudom képzelni, hogy megterhelő lehet.

Érezte, hogy a férfi rámered, próbál belelátni a fejébe. Rövid mosolyt villantott felé, jelezve, hogy csak barátságból kérdezi, nem akarja beleütni az orrát a dolgaiba.

– Jól vagyok.

Bár nyilvánvaló volt, hogy Cameron nem akar erről beszélni, Bethan képtelen volt befogni a száját.

– Nagyon nehéz egyedül nevelni egy gyereket. Nincs kivel megosztani a félelmeinket, ezért teherként cipeljük magunkkal őket. Néha egyszerűen muszáj lazítani, még ha csak fél órára is. Próbáltál már valamit, amivel levezetheted a stresszt? Jóga, meditáció?

Cameron nevetett, de nem vidáman, inkább keserűen.

– Jóga? Szerintem már túl vagyok azon a ponton, ahol segíthetne rajtam egy olyan gyakorlat, mint a lefelé néző kutya póz.

– És egy igazi kutya? A háziállatok jelentősen csökkenthetik a stresszt. Vagy van már?

Gyors pillantást vetett a férfira, és látta, hogy mély barázdák húzódnak a homlokán. Túl messzire ment volna?

– Bocsáss meg, Cam. Igazából semmi közöm hozzá.

– Jó megfigyelés.

Felbosszantottam.

Az út egy gyönyörű, alagútszerű fason vezetett át, és mikor kiértek belőle, Bethan egy magányos tanyát pillantott meg, karámokkal körülvéve, melyekben gapyas birkák voltak.

– Ez a Wide Way farm?

– Igen. Menj tovább, aztán balra. És vigyázz Robbie-ra!

– Robbie?

– A pásztorkutya. Szabadon mászkál.

– Jól ismered a beteget?

Cameron sóhajtott.

– Persze. A nagyapám.

Bethan számtalan történetet hallott Angus Brodie-ről. Azt mondták, szörnyű ember. De amit tudott róla, annak a nagy részét a nagymamájától hallotta.

Soha ne bízz meg egy Brodie-ban...

És most itt ül egy Brodie mellett, akit kedvel és tisztel, és egy olyan Brodie-val készül találkozni, akit nem ismer, de rossz előérzete van vele kapcsolatban. Mhairi azt állította, ez a férfi tönkretette az életét és a jó hírét, Cameron pedig zsémbesnek nevezte. Vajon tényleg olyan szörnyeteg, mint amilyennek tartják?

– És mi baja van?

– Bőrkiütés. Szerinte övsömör.

– Nem nézted meg?

– Nem. Csak tegnap este hívtam, úgyhogy adtam neki időpontot. Mondtam, hogy te fogod kezelni. Nem jó, ha az ember a családtagjait kezeli.

– Rendben.

Bethan leparkolta a kocsit, néhány pillanatig ülve maradt, hogy megnyugodjon, és emlékeztesse magát, hogy a munkáját végzi, és nincs oka pánikolni.

– Jól vagy? – kérdezte Cameron.

– Persze, minden oké!

Bethan próbált vidámnak és bátornak tűnni, de egyre ott csengtek fülében az Angus Brodie-ról szóló történetek, és reszketett, mint a nyárfalevél.

– Ööö... jobb, ha bemegyünk. Nem szereti, ha megvárakoztatják – mondta Cameron.

A parasztház ajtaja kinyílt, és egy kerek arcú, ősz hajú, kontyos nő lépett ki rajta, és szélesre tárt karral üdvözölte őket. Bethan nyelt egyet, és kinyitotta a kocsai ajtaját. Remegett a lába, amikor felvette a hátsó ülésről az orvosi táskáját.

– Mrs. Brodie? Dr. Bethan Monroe vagyok – nyújtott kezét az asszonynak.

– Helló, kislány! Bent van a hálósobában. Ma föl se kelt. Erre tessék.

Bethan titkon vett egy nagy levegőt, miközben követte Cameront meg a nagymamáját fölfelé a lépcsőn.

Legalább ő kedves.

A nagy hálósobába lépve Bethan figyelmét a gyönyörű ágytakaró ragadta meg először. Az ágyon, hatalmas párnahegynek dőlve, kopasz fejű, fehér szakállú férfi ült, orra hegyén kerek olvasószemüveggel.

– Cameron!

Angus láthatóan örült az unokájának, de széles mosolya rögtön eltűnt, amikor Bethan kilépett mögüle. Előbb elborzadt, aztán haragra lobbant. Tekintete elsötétült, ráncos kezével Bethanre mutatott:

– Maga... maga az új orvos?

Bethan mosolygott, eltökélve, hogy megkedvelteti magát az öregemberrel.

– Igen, én...

– Szégyellje magát! Hogy merészel bejönni a házamba? Hogy merészel idejönni, hogy egy halott ember nyomába lépjen?

Hogy micsoda?

Angus Cameronra mutatott.

– Haldoklik! És maga azt hiszi, hogy pótolni tudja? Tűnjön el innen, nem akarom látni! Kifelé! – üvöltötte.

Bethan döbbsen bámult rá. Az öreg paprikavörös volt a dühtől, Cameron pedig igyekezett lecsillapítani. Bethan fejében egyre ott visszhangoztak az iménti szavak.

Haldoklik! És maga azt hiszi, hogy pótolni tudja?

Ki haldoklik?!

Amikor találkozott a tekintetük Cameronnal, rögtön rájött. A kék szempárban ott volt a büntudat, és ahogy lesütötte a szemét és félrefordult, az felért egy beismeréssel.

Bethan sejtette, hogy Cameron beteg, de ezek szerint komoly dologról van szó.

Nem egyszerűen csak szabadságra megy. Meg fog halni.

És mindenkinek hazudott, beleértve őt magát is!

Bethan lenyelte a könnyeit, és kihúzta magát.

Bethanen látszott, hogy mélyen megrendült, de sikerült határozott hangon beszélnie, és felszegett állal az öreg szemébe néznie.

– Mr. Brodie! Én vagyok az orvos, és azért vagyok itt, hogy segítsek. Ha tényleg övsömörben szenved, és meg akar gyógyulni, akkor látnom kell a kiütéseit, hogy eldönthessem, mi a megfelelő kezelés.

Cameront lenyűgözte a bátorsága. Még jobban megkedvelte ezt a nőt. Soha senki nem mert így kiállni a nagyapja ellen: ha a mogorva öreg dühbe gurult, még a veszett kutya is behúzta a farkát.

És Bethan most már tudja, mi van velem.

A padlóra nézett, és vett egy mély lélegzetet. Bosszantotta, hogy most be kell avatnia a doktornőt.

Angus csak bámulta Bethant, csodálkozva, miért nem ijedt meg tőle. Jelentőségteljes hallgatás következett, s a levegő úgy összesűrűsödött, hogy senki még csak moccanni sem mert. Mindenki szoborrá dermedve várta Angus Brodie válaszát.

Az öregember elhúzta a száját, és oldalra fordította a tekintetét.

– Tegye, amit kell.

Cameron Bethanre nézett. Látta, hogy halvány, diadalmas mosoly bujkál az ajkán.

– Jó, akkor lássuk, hogyan tudok segíteni.

4. FEJEZET

– Leülhetek? – lépett az ágyhoz Bethan.

Angus az ágy melletti székre pillantott.

– Ha akar...

Bethan közelebb húzta a széket, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A szíve hevesen kalapált, verejték folyt a hátán, de rendületlenül folytatta a vizitet.

Haldoklik. Cam meg fog halni.

A gondolat egyre ott visszhangzott a fejében, de most nem tudott ezzel foglalkozni, Angusra kellett koncentrálnia.

– Megmutatná a kiütéseit?

Angus sötéten bámult rá, de kigombolta a pizsamáját, hogy felfedje a felsőtestét. A mellkasától lefelé, a hátán és a jobb lapockája alatt csúnya vörös kiütések húzódtak, sávszerűen.

– Ez tényleg övsömörnek tűnik. Mióta van meg?

– Pár napja.

Bethan elővette a recepttömböt.

– Írok fel gyógyszert. Nem öli meg a vírust, de nem fog tovább szaporodni. Fájdalomcsillapítónak meg szedhet paracetamolt.

– Jó.

Angus újra begombolta a pizsamáját.

– Figyeljen rá, hogy az érintett területek tiszták és szárazak legyenek, és viseljen bő ruházatot, mint most. – Bethan most az asszonyhoz fordult. – A viszketésre jó a hidratálókrém vagy a hideg borogatás. Elég egy törölközőt hideg vízben kicsavarni. És senki más ne használja Mr. Brodie törölközőit.

– Igen, doktornő – mondta az asszony.

– Még valami? – kérdezte Angus, akit láthatóan bosszantottak az utasítások.

– Ha rosszabbodna a helyzet, hívja fel a rendelőt, és újra eljövök. Tehetek még valamit magáért?

– Nem, megvagyok. Köszönöm.

Bethan bólintott, felállt, becsukta a táskáját, és elindult kifelé. Az ajtóban még egyszer hátrafordult.

– Jó orvos vagyok, Mr. Brodie. És nem próbálok senkit pótolni.

Az öreg nem szólt semmit, így hát Bethan megfordult, és a lépcsőhöz ment. Aztán hallotta, hogy Angus megköszöri a torkát, és mond még valamit.

– Maga Mhairi unokája.

Bethan ismét feléje fordult. Hová akar kilyukadni?

– Igen.

– Az apja... Mhairi fia... meghalt?

Bethan biccentett. Angus most sértegetni készül a halott apját? Azt nem fogja eltűrni!

De Angus nem mondott semmi sértőt, csak bólintott, és a tekintete szomorú lett.

– Mondja meg neki, hogy részvétem. – Felnézett. – És magának is.

Bethan döbbenetesen bámult rá. Az együttérzés volt a legutolsó, amit Angus Brodie-től várt.

– Köszönöm, megmondom neki.

Bethan még mindig kissé zavartan követte Cameront és Mrs. Brodie-t a lépcsőn. Mi volt ez? Az öreg így próbál kibékülni? Vagy csak felismerte, mi a közös benne és Mhairiban? Hiszen Angus is el fogja veszíteni Cameront...

A Wide Way farmról visszafelé menet Cameron az ajkát harapdálta, és nem tudta, mit mondjon. Hogy magyarázza meg Bethannek a nagyapja szavait? Vagy inkább ne mondjon semmit? Tegyen